

Arrest

nr. 136 940 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MANDELBLAT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Russische origine met vaste verblijfplaats in Ilitchovsk (Odessa provincie, Oekraïne). In 2006, toen u nog op de middelbare school zat, werd u aangerand door een klasgenoot. Toen u klacht ging indienen, wilde de politie uw klacht niet registreren omdat de dader, M. (...), de zoon bleek te zijn van een bekende advocaat. Uw ouders kregen zwijggeld van M.'s (...) ouders en de zaak werd op die manier besloten. Enkele maanden later startte u in Odessa, waar

u studeerde, een relatie met uw kamer- en studiegenote M. C. (...). Eind 2011 begon u te werken als lerare Engels in een privéschool. Op 14 februari 2012, Valentijnsdag, gebruikte u in uw les geluidsfragmenten van twee homoseksuele zangers. Toen er een discussie op gang kwam, kwam u openlijk voor uw mening uit en gaf u te kennen dat u lesbisch was. Na de les werd u op het matje geroepen bij uw directe bazin. U werd ontslagen maar mocht nog één les geven om afscheid te nemen van uw leerlingen, op 16 februari 2012. Op 19 februari 2012 kreeg uw vriendin M. (...) een klap van een onbekende persoon in de hal van jullie woning toen ze om boodschappen was gegaan. Later werd uw deur besmeurd met vuiligheid, werden muren beklad en werd een dode, opengesneden kat voor jullie deur gelegd. U vermoedt dat uw bazin of familie van uw leerlingen achter deze incidenten zaten. Op 1 april 2012 ging u met M. (...) naar het carnaval kijken in Odessa. In een zijstraatje werden jullie door drie onbekenden, skinheads volgens u, aangevallen en bedreigd. U kreeg een klap in uw buik en op uw achterhoofd, en M. (...) liep ernstige verwondingen op aan haar neus. De daders sloegen op de vlucht toen omstaanders jullie ter hulp kwamen gelopen. Een week of twee weken later vond er in jullie appartement een poging tot brandstichting plaats. Via een open raam werd een brandende vod met benzine binnen gegooid. Jullie konden de brand zelf tijdig blussen. In mei 2012 verhuisden jullie naar de woning van de partner van jullie vriend A. (...), S. D. (...), in Ilitchovsk (Odessa, Oekraïne). Jullie verzorgden S. (...), die enkele jaren voordien invalide was geworden toen hij door skinheads werd aangevallen. Uiteindelijk besloot u het land te verlaten. U vroeg een visum aan voor België en vertrok in september 2012 naar België om er gedurende een jaar als au-pair te werken. Na een jaar zag u dat de situatie voor homoseksuelen in Oekraïne nog niet veranderd was. U vernam van uw vriend A. (...) dat hij M. (...) niet meer kon bereiken en dat hij enkele telefoontjes had ontvangen waarin naar haar werd gevraagd. U besloot niet meer terug te keren naar Oekraïne en vroeg op 30 september 2013 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig Oekraïens binnenlands en internationaal paspoort en legde verder nog uw geboorteakte neer, een attest van uw werk, een aanbevelingsbrief als au-pair, uw diploma als vertaler Engels, kopieën van foto's, een brief van uw vriend A. (...) en een kopie van zijn Oekraïens paspoort, en enkele internetartikels over de algemene situatie voor homoseksuelen in Oekraïne.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Oekraïne problemen kende omwille van uw seksuele geaardheid.

Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik echter vast dat u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient gewezen te worden op de laattijdigheid van uw asielaanvraag, die de ernst van de door u aangehaalde vrees op zwaarwichtige wijze ondermijnt. Zo stelde u dat uw problemen omwille van uw seksuele geaardheid zich situeerden tussen 14 februari 2012 en mei 2012. U zou omwille van deze problemen in mei 2012 naar Ilitchovsk (Oekraïne) verhuisd zijn en bij een vriend ingetrokken zijn. Ondanks uw problemen en de vrees die u omwille van uw seksuele geaardheid verklaarde te koesteren, zou u nog ongeveer vier maanden in Oekraïne verbleven hebben zonder enig probleem ondervonden te hebben. U zou er zelfs nog Engelse les gegeven hebben bij leerlingen thuis (CGVS p.6). U verliet Oekraïne pas in september 2012 richting België. Vervolgens liet u na om, eenmaal in België aangekomen, meteen asiel aan te vragen en er bescherming te vragen omwille van uw problemen in Oekraïne. U besloot hier eerst als au-pair te werken. Pas nadat uw termijn als au-pair ten einde liep en u naar Oekraïne diende terug te keren, besloot u asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten. Het gegeven dat u nog een jaar gewacht hebt na uw vertrek uit Oekraïne om asiel aan te vragen in België, vormt op zich dan ook een belangrijke aanwijzing voor het feit dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in grote mate kan worden gerelativeerd. Bovendien dient in dit verband nog toegevoegd te worden dat u, ook toen u in augustus 2013 van uw vriend A. (...) vernam dat hij telefoontjes ontvangen had in verband met uw vriendin, nog een maand wachtte om uiteindelijk asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten, wat voorgaande vaststelling in verband met de ernst van uw vrees verder benadrukt.

Daarnaast werden er in uw verklaringen voor het CGVS ook enkele merkwaardigheden, weinig logische elementen en discrepanties opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen op ernstige wijze ondermijnen.

Ten eerste is het opvallend dat uw partner M. (...), die volgens u uw eerste en enige lesbische vriendin was in Oekraïne en met wie u naar eigen zeggen al sinds 2006 een vaste relatie had, toen u het land verliet, in Oekraïne is gebleven, terwijl zij volgens u omwille van haar seksuele geaardheid en in de hoedanigheid van uw liefdespartner nochtans dezelfde problemen kende als u tussen februari en mei 2012. Dat u omwille van deze problemen het land zou verlaten hebben en dat M. (...) in Oekraïne achtergebleven zou zijn, is op zijn minst merkwaardig te noemen en doet niet enkel

bijkomende vragen rijzen omtrent de ernst van uw vrees maar ook omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u na uw vertrek uit Oekraïne nauwelijks nog contact onderhield met uw vriendin. U zei dat u haar (sinds uw aankomst in september 2012) enkel in december 2012 nog gecontacteerd had en daarna nog een tweede keer in februari 2013, met name om haar te vertellen dat u niet zou terugkeren (CGVS p.11). U wijt het weinige contact dat u in deze periode met haar had aan het feit dat u zelf geen laptop had, wat gezien het huidige tijdperk van talrijke goedkope en zelfs vaak gratis toegankelijke communicatiekanalen en sociale media geen aanvaardbaar excuus is. Dat u ook bijzonder weinig kon vertellen over het verdere welvaren van uw vriendin na uw vertrek (na eerst gesteld te hebben dat u niet weet welke problemen zij nog kende (CGVS p.11), en pas na herhaling van de vraag geantwoord te hebben dat zij, toen u haar contacteerde, vertelde dat ze nog problemen kende met een man maar verder niet meer omwille van haar geaardheid (CGVS p.12)) is al even merkwaardig en getuigt bovendien van wel erg weinig interesse in de persoon met wie u al zo lang een liefdesrelatie onderhield. Het gebrek aan interesse dat u hieromtrent aan de dag legt, tast de oprechtheid van uw verklaringen verder aan.

Ten derde dienen, wat uw problemen in Oekraïne betreft, enkele vraagtekens geplaatst te worden bij de onvoorzichtigheid die u er aan de dag legde met betrekking tot uw lesbische geaardheid. U verklaarde namelijk dat u tijdens de Engelse taallessen openlijk uitkwam voor uw geaardheid en dat u met uw leerlingen discussieerde over homoseksualiteit (CGVS p.12). U vermoedde dat de deur toen op een kier stond of dat uw bazin aan de deur had staan luisteren en dat ze op die manier waarschijnlijk te weten was gekomen dat u lesbisch bent (CGVS p.13). Gegeven het homofobe klimaat in Oekraïne komt het echter zeer roekeloos, en daarom ook weinig geloofwaardig, over dat u openlijk over uw homoseksualiteit zou gesproken hebben in een klassikale (en dus openbare) context én dat u er zich hierbij niet eerst van vergewist zou hebben of uw deur wel gesloten was, zeker omdat u zelf aanhaalde dat men ontslagen wordt als men toegeeft dat men anders geaard is in Oekraïne (CGVS p.13). Uw handelswijze valt dan ook allerminst te rijmen met de door u aangehaalde vrees in Oekraïne en plaatst de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen verder op de helling.

Ten vierde dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor voor het CGVS melding maakte van het feit dat er na uw ontslag in februari 2012 opschriften werden aangebracht op de deur en op de muren waar u woonde, dat de klink van jullie deur werd besmeurd en dat er een dode, opengesneden kat voor uw deur werd gegooid. Dit alles zou plaatsgevonden hebben in februari-maart 2012 (CGVS p.15). Toen u gevraagd werd waarom u van deze feiten dan geen gewag had gemaakt in de vragenlijst bij DVZ voor het CGVS, wierp u op dat u er enkel de belangrijkste feiten had vermeld (CGVS p.15). Uit de vragenlijst van DVZ voor het CGVS blijkt nochtans dat u bij deze instantie op uitgebreide, gedetailleerde en chronologische wijze uw problemen kon uiteenzetten (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.), en dat u het verslag, dat u nadien werd voorgelezen, ter goedkeuring ondertekende, waardoor voorgaande uitleg niet als afdoende kan worden beschouwd. De vastgestelde discrepanties in uw opeenvolgende verklaringen doen dan ook op bijkomende wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde kan vastgesteld worden dat uw kennis van het homoseksuele milieu in Oekraïne opvallend beperkt is. U bleek, toen u gevraagd werd of u in Oekraïne verenigingen kent die de rechten van homoseksuelen verdedigen, enkel gehoord te hebben van het 'Gay Forum van Oekraïne'. Andere organisaties zou u niet kennen (CGVS p.14). U zou ook geen moeite hebben gedaan om naar organisaties op zoek te gaan op het moment dat u problemen kende, omdat u schrik had (CGVS p.14). Verder, op de vraag of u gelegenheden kent in Oekraïne waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten, antwoordde u ontwijkend dat u wel een paar keer naar een club ging in Odessa, maar dat u zich de naam van deze club niet herinnerde. Er zou volgens u ook nog een andere club geweest zijn in Odessa, met name een club voor lesbische koppels, maar ook daarvan kon u zich de naam niet voor de geest halen. U zou er nooit geweest zijn "omdat u uw relatie nergens wilde laten zien" (CGVS p.9). Deze uitleg strookt echter niet met uw verklaringen als zou u al enkele keren een dergelijke club bezocht hebben met uw vriendin in Odessa en, meer nog, met het feit dat u uw seksuele geaardheid zelfs openlijk met uw leerlingen besprak in de school waar u Engelse les gaf.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen en dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te

besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Odessa, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

De door u neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Documenten kunnen immers enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen. Over de brief van uw vriend A. T. (...) die u voorlegde dient overigens opgemerkt te worden dat het in deze brief gaat om blote en persoonlijke (en dus allerminst objectieve) verklaringen van iemand uit uw dichte kennissenkring. Ook het werkattest dd 2011 dat u neerlegde kan niet overtuigen. De gegevens van dit werkattest stroken namelijk niet met uw verklaringen. U beweerde immers dat u als lerares Engels werkzaam was en niet als lerares Duits, zoals op het door u neergelegde document vermeld staat. U legde verder geen enkel document neer waaruit blijkt dat u ook in 2012 als lerares nog werkzaam was bij deze organisatie, noch slaagde u erin enig bewijs neer te leggen van uw ontslag in februari 2012. De vastgestelde ongerijmdheid tussen uw verklaringen en de inhoud van het door u neergelegde werkattest, en het ontbreken van enig ander document ten bewijze van uw werk of uw ontslag in de periode van 2012, hypothekeren de geloofwaardigheid van uw verklaringen op bijkomende wijze. Uw binnenlands en internationaal Oekraïens paspoort en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens, die niet betwist worden. De aanbevelingsbrief die u neerlegde betreft uw werk als au-pair in België. Uw diploma bevat enkel gegevens over uw opleiding in Oekraïne. De foto's die u neerlegde en waarop naar eigen zeggen uzelf, uw vrienden en uw vriendin M. (...) afgebeeld staan, bevatten geen enkele objectieve informatie over of verwijzing naar de door u aangehaalde problemen, noch bevatten zij enige informatie over wanneer of waar ze werden getrokken, of wie er precies op de foto afgebeeld staat. De internetartikels die u neerlegde handelen over de algemene situatie in Oekraïne en niet over uw persoonlijke problemen (CGVS p.6). Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten de appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, §§ 2 en 4, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij voert ten slotte nog aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Inzake de motivering aangaande het laattijdig indienen van de asielaanvraag door verzoekende partij, wijst verzoekende partij er in haar verzoekschrift op dat haar asielaanvraag steunt op een combinatie van gecumuleerde feiten, waaronder feiten die pas zijn ontstaan toen zij zich reeds in België bevond, meer bepaald de ontvangst van de brief van haar vriend A. in augustus 2013 en het afwijzen door de Hoge Raad van het wetsvoorstel m.b.t. de bescherming van de minderheden in Oekraïne op 5 september 2013. Verzoekende partij bemerkt dat de asielzoeker, luidens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk dient aan te brengen. Verwijzend naar de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, stelt verzoekende partij dat een vreemdeling die geen vluchteling was toen hij zijn land verliet, vluchteling kan worden naar aanleiding van gebeurtenissen die zich in zijn land van herkomst voordoen tijdens zijn afwezigheid. *In casu* nam de vrees van verzoekende partij aanzienlijk toe toen zij begin september 2013 in kennis gesteld werd van de inhoud van het schrijven van haar vriend A., van de waarschuwing van haar moeder dat zij in een rehabilitatiecentrum zou belanden in geval van terugkeer naar Oekraïne, van de afwijzing door de Hoge Raad van het wetsvoorstel dat de belangen van seksuele minderheden zou beschermen op 5 september 2013 en, erger nog, van het feit dat haar partner M. niet meer reageerde toen ze haar trachtte te contacteren, zodat verzoekende partij vreesde dat haar iets zou zijn overkomen en dat zij hetzelfde lot zou ondergaan. Verzoekende partij meent dan ook dat zij gekwalificeerd dient te worden als vluchteling “*sur place*”.

2.2.2.2. De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: “*Verweerder antwoordt dat hij niet inziet om welke reden verzoekster verwijst naar het feit dat zij dient beschouwd te worden als een vluchteling “sur place”. Verzoeksters opwerpingen hiervoor in onderhavig verzoekschrift (namelijk, dat in september haar vrees immers aanzienlijk toe zou zijn genomen toen zij in september 2013 in kennis werd gesteld van een schrijven van A. (...), van de waarschuwing van haar moeder, van de afwijzing door de Hoge Raad van het wetsvoorstel dat de belangen van seksuele minderheden zou beschermen en van het feit dat haar liefdesvriendin niet meer reageerde), zijn geenszins van die aard om te stellen dat verzoekster zou gekwalificeerd kunnen worden als vluchteling “sur place”. Verweerder wijst er op dat uit de verklaringen van verzoekster zoals afgelegd op het CGVS en in de vragenlijst van het CGVS, duidelijk blijkt dat verzoekster haar land heeft verlaten omwille van problemen die zouden zijn voortgevloeid uit haar seksuele geaardheid. In casu heeft het CGVS terecht gesteld dat het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging. Zo stelde verzoekster dat haar problemen omwille van haar seksuele geaardheid zich situeerden tussen 14 februari 2012 en mei 2012. Verzoekster zou omwille van deze problemen in mei 2012 naar Ijitchovsk (Oekraïne) verhuisd zijn en bij een vriend ingetrokken zijn. Nadien zou verzoekster nog ongeveer vier maanden zonder enig probleem in Oekraïne verbleven hebben. Verzoekster zou er zelfs nog Engelse les gegeven hebben bij leerlingen thuis (CGVS p.6). Verzoekster heeft Oekraïne pas in september 2012 verlaten en eenmaal in België begon verzoekster eerst als au-pair te werken, pas nadat haar termijn als au-pair ten einde liep en zij naar Oekraïne diende terug te keren, heeft zij asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Verweerder merkt op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. (RvV, nr. 12544 van 13 juni 2008; RvV, nr. 5706 van 14 januari 2008; RvV, nr. 2465 van 10 oktober 2007). Het gegeven dat verzoekster nog een jaar gewacht heeft na haar vertrek uit Oekraïne om asiel aan te vragen in België en dit niet om redenen van overmacht, maar uit eigen keuze, relateert de ernst van haar ingeroepen vrees (RvV, nr. 38.064 van 2 februari 2010).”*

2.2.3.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat het opvallend is dat de partner van verzoekende partij, M., die volgens haar eerste en enige lesbische vriendin was in Oekraïne en met wie zij naar eigen zeggen al sinds 2006 een vaste relatie had, in Oekraïne is gebleven toen verzoekende partij het land verliet, dit terwijl zij volgens verzoekende partij omwille van haar seksuele geaardheid en in de hoedanigheid van liefdespartner van verzoekende partij nochtans dezelfde problemen kende als haar tussen februari en mei 2012, stelt verzoekende partij dat M. hiervoor haar eigen privéredenen had die haar beletten haar land van herkomst te verlaten, hetgeen verzoekende partij echter niet verweten kan worden.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het bevreemdend is dat, hoewel M. omwille van haar seksuele geaardheid en als partner van verzoekende partij tussen februari en mei 2012 dezelfde problemen als verzoekende partij gekend heeft, zij in Oekraïne achtergebleven is toen verzoekende partij haar land van herkomst verliet. De vage uitleg van verzoekende partij dat M. hiervoor haar "eigen privéredenen" had, volstaat geenszins om desbetreffende vaststelling in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat het merkwaardig is dat verzoekende partij na haar vertrek uit Oekraïne nauwelijks nog contact onderhield met haar vriendin, verwijst verzoekende partij naar haar verklaringen hierover tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en stelt dat de appreciatie van verwerende partij hieromtrent puur subjectief is en blijk geeft van partijdigheid.

2.2.4.2. De Raad acht het evenwel ongeloofwaardig dat verzoekende partij M., die haar eerste en enige lesbische partner was in Oekraïne en met wie zij naar eigen zeggen al sinds 2006 een vaste relatie had, sinds haar aankomst in september 2012 enkel in december 2012 nog gecontacteerd zou hebben en daarna een laatste keer in februari 2013 om haar te vertellen dat zij niet zou terugkeren. Zoals reeds in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, is de uitleg van verzoekende partij dat het weinige contact met haar partner te wijten is aan het feit dat zij zelf geen laptop had, geenszins overtuigend, gezien het huidige tijdperk van talrijke goedkope en zelfs vaak gratis toegankelijke communicatiekanalen en sociale media. Van verzoekende partij kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich afdoende zou geïnformeerd hebben naar eventuele verdere problemen of ontwikkelingen voor haar partner M., daar deze verbonden zijn met de door verzoekende partij ingeroepen asielmotieven, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt geenszins dat zij ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren omtrent de huidige situatie van haar partner M., hetgeen wijst op een grove desinteresse dienaangaande en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dat verwerende partij subjectief zou zijn en blijk zou geven van partijdigheid, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

2.2.5.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing wijst op de onvoorzichtigheid die verzoekende partij in Oekraïne aan de dag legde met betrekking tot haar lesbische geaardheid, meent verzoekende partij dat de door verwerende partij beweerde onvoorzichtigheid en roekeloosheid sterk gerelativeerd dienen te worden, enerzijds omwille van de slechts éénmalige openlijkheid van verzoekende partij in een voor haar betrouwbare context, namelijk de vertrouwensrelatie die zij met haar leerlingen had, en, anderzijds, gezien verzoekende partij zich er zeker niet van bewust was dat zij door haar bazin afgeluisterd kon worden.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij, die zelf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal het homofobe klimaat in Oekraïne benadrukt en tevens stelt dat men ontslagen wordt als men toegeeft dat men anders geaard is in Oekraïne ("*Wat is de houding van Oekraïners tegenover homoseksuelen? Ze haten ze. Ze haten ons gewoon. Er is maar 3% van de mensen bij ons die durven op het werk toe te geven dat ze homoseksuelen zijn. En er is grote kans dat ze achteraf ontslagen worden.*" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/01/2014, p. 13)), een dermate groot risico neemt door openlijk over haar homoseksualiteit te spreken in een klassikale en openbare context en dit zelfs zonder zich er hierbij eerst van vergewist te hebben of haar deur wel gesloten was. Dat zij een vertrouwensrelatie zou hebben gehad met haar leerlingen, neemt niet weg dat verzoekende partij niettemin erg roekeloos was door haar lesbische geaardheid naar buiten te brengen *an sich* en dit daarenboven zonder zelfs na te gaan of er iemand kon meeluisteren, wetende dat men in Oekraïne riskeert te worden ontslagen als men toegeeft dat men anders geaard is. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.6.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag had gemaakt van het feit dat er na haar ontslag in februari 2012 opschriften werden aangebracht op de deur en op de muren waar zij woonde, dat de klink van haar deur

werd besmeurd en dat er een dode, opengesneden kat voor haar deur werd gegooid, verwijst verzoekende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin gesteld werd dat er in het kader van het invullen van de vragenlijst gevraagd wordt naar een kort overzicht van de vluchtmotieven, waarbij het niet vereist is een zeer uitvoerig en gedetailleerd overzicht van alle elementen en feiten te geven. Verzoekende partij verwijst verder nog naar twee andere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten slotte onderstreept verzoekende partij nog dat er *in casu* geen enkele tegenstrijdigheid terug te vinden is tussen de inhoud van de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken steeds wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico en dit gehoor niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder de opschriften na haar ontslag in februari 2012 op de deur en op de muren van haar woning, de besmeuring van de klink van haar deur en de dode, opengesneden kat voor haar deur. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 14, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5. de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen. Waar verzoekende partij benadrukt dat gevraagd wordt naar een kort overzicht van de vluchtmotieven, waarbij het niet vereist is een zeer uitvoerig en gedetailleerd overzicht van alle elementen en feiten te geven, stelt de Raad overigens vast dat verzoekende partij geen enkele plausibele uitleg aanbrengt voor het gegeven dat zij zelfs niet in het kort een melding heeft gemaakt van deze incidenten. Het niet vermelden van deze ingrijpende incidenten in de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekende partij.

Wat ten slotte nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat er geen enkele tegenstrijdigheid terug te vinden is tussen de inhoud van de vragenlijst en haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, herhaalt de Raad dat de geloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.7.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij dat de kennis van verzoekende partij omtrent het homoseksuele milieu in Oekraïne opvallend beperkt is, wijst verzoekende partij op haar introverte karakter en haalt zij aan dat zij zich uit schaamte nergens wilde laten zien als lesbische vrouw.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij er in de bestreden beslissing reeds op gewezen heeft dat de uitleg van verzoekende partij dat zij nooit in de club in Odessa voor lesbische koppels is geweest omdat zij haar relatie nergens wilde laten zien niet strookt met haar verklaringen als zou zij al enkele keren een andere dergelijke club bezocht hebben met haar vriendin in Odessa en, meer nog, met het feit dat zij haar seksuele geaardheid zelfs openlijk met haar leerlingen besprak in de school waar zij Engelse les gaf. Het louter herhalen van deze uitleg die inconsistent is met haar andere verklaringen kan derhalve geenszins overtuigen en volstaat niet om haar beperkte kennis omtrent het homoseksuele milieu in Oekraïne te verklaren.

2.2.8. Waar verzoekende partij erop wijst dat verwerende partij haar seksuele geaardheid op zich niet in twijfel trekt, noch het homofobe klimaat in Oekraïne, wijst de Raad er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging omwille van haar geaardheid op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar een dergelijk profiel, naar de door haar afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal en naar een passage uit het mensenrechtenrapport van het UNHCR dat werd toegevoegd aan het administratief dossier volstaat niet om aan te tonen dat

verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij aanhaalt dat het *in casu* onbetwist is dat zij het slachtoffer werd van pesterijen en vervolging gelinkt aan haar seksuele geaardheid en erop wijst dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet voorziet dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Wat overigens de verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, wijst de Raad er nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Odessa, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing

genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT